

ZÁM.

Sala-
rúnné
0 kr,
0 kr,
ef 50
Hona
rt. —
zárral

2 frt
yeket
Forgó
árgy-
t 264

ii napi

ada-
si.

re kell
rovatá-
téves.
t egy
f. b.

Z.

edvén,
t. elő-
lejár,
b meg-
fenn-

0 kr.
0 kr.
0 kr.

ldésére
aszna-
Buda-
m-épü-

ta.

m-épület.
sulat.

KIS LAP

HORGÁSZAT. (Lásd a 204. lapon.)

XXV. kötet, 13. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. szeptember 30-án.

KATINKA TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Ég át sem költöztek Gábor bácsihoz, egy reggel két csinos új ruhát kapott ajándékkul a bácsitól.

— Ez már helyes, gondolá. Nagyon szép a bácsitól, hogy gondolt erre. Azokban az ócska, kopott ruhákban nem is mehettem volna a szép új lakásba. Majd megkapom a többit is, a mire szükségem van.

Szüksége pedig igen sokra volt, ő legalább úgy gondolta. Nem akart semmit megtartani abból, a miije eddig volt, mert ez emlékeztetné az embereket előbbi szegény állapotára, szegénynek lenni pedig, úgy gondolá, nagy szégyen. Gábor bácsiról azt hitte, hogy nagyon gazdag ember és mert olyan jó és szives, hát csak kérni kell s mindent megád.

De ebben csalatkozott.

Gábor bácsi legelőször is úgy találta, hogy az nem mind szükséges, a mit egy afféle kis leány szükségesnek gondol; azután meg ki nem állhatta a hivalkodást, cifraságot s azt kívánta, hogy Katinka szerényen nevelkedjék.

— Szegény árva leány, a kinek nincs semmije. Fölneveljük tisztességesen, de nem szabad kényeskednie, mondá.

Igy hát Katinka, nagy bosszúságára, azt tapasztalta, hogy nem megy minden úgy, a mint ő képzelte. A mit a mama szükségesnek tartott, azt megkapta, de az iskolában nem vetélkedhetett a gazdag szülők gyermekeivel. Ez pedig szörnyen zokon esett neki és meg volt győződve,

hogy mostoha anyja és Gábor bácsi nagyon rosszul bánnak vele, nem szeretik, nem gondolnak rá. És így aztán megint csak oda jutott, a hol ezelőtt volt: mindig kedvetlen, durczás arcot mutatott.

A nevelő-intézet igazgatónője pedig akaratlanul is még növelte Katinka titkos elégtelenségét. Jósziwü, de kissé meggondolatlan beszédü volt s mert Katinka egyik kedvencz növendéke volt, többször behívta a maga szobájába, hogy ott segítsen neki egyben-másban, aztán ha elkészültek, bizalmasan beszélgettek. Egyszer azt kérdé az igazgatónő:

— No's Katinkám, hát hogy vagy megelégedve az új otthonban?

— Meglehetősen, sokkal jobban és kellemesebben élünk, mint azelőtt.

— Meghiszem azt. De én azt hittem, hogy most már látogatni fogod a táncleczkét is.

— Magam is nagyon szerettem volna; de a mama azt mondta, hogy ez uttal már késő, mert maholnap már véget érnek a táncleczkék s ha az elején nem tanulhattam, most már kár volna belekezdeni.

— No, az nem olyan nagy baj, egy pár külön leczkében megtanultad volna, a mit mulasztottál.

— Én is azt hiszem, de hát Gábor bácsi nem akarta.

— Az már más. Ők legjobban tudják, mit csinálnak.

De Katinka ebből a beszédből egészen mást értett és duzzogva így szólt magában:

— Az igazgatónő bizonyosan azt gondolja, hogy a mama és Gábor bácsi

sajnálják azt a kevés pénzt, a mi a táncleczkére kellene ... és igaza is van ... hiszen zsebpénzt is alig kapok ... Emma háromszor annyit kap ... tőlem sajnálják.

És elhitette magával, hogy most talán még rosszabb a dolga, mint mikor olyan nagyon szegények voltak. Mert hát akkor csakugyan nagyon szegények voltak és ha busult, boszankodott, a mama vigasztalta; de most a mama még azt mondogatja, hogy nincs oka panaszra, sőt nagy hálával tartozik Gábor bácsi iránt.

— Persze a mama mindig azt tartja jónak, a mit Gábor bácsi mond, duzzogott magában. A bácsinak fogja pártját ellenem ... oh ... pedig a bácsi végre is nem olyan ám, mint az én jó apácskám volt.

Ekkép lassan-lassan szive mélyében mindinkább elidenedett épen azoktól, kik szeretettel gondoskodtak róla. A helyett, hogy szeretettel ragaszkodott volna hozzájuk, valami titkos ellenséges érzést táplált a mama és Gábor bácsi ellen, kik nem engedték, hogy önző szeszélyei teljesüljenek. Akár micsoda apró bajai történtek, mindig másokban találta a hibát, csak magában nem. Arra sem igen törekedett, hogy szorgalmas tanulással okozzon örömet a mamának. Ha épen kedve kerekedett, nagyon jól és szépen tudta végezni feladványait; de mikor duzzogó kedvében volt, mindent elhanyagolt és nem bánta, akár dicsérik, akár pirongatják.

Egy napon a rajzleczkénél épen jó kedve volt és rövid idő alatt elkészülvén a feladvánnyal, csak ugy kedvteléséből rajzolgatott tovább. Virágbokrétát rajzolt és egy bemélyedt, hogy észre sem vette,

mikor a tanár közeledett s megpillantotta, hogy Katinka nem a feladványon dolgozik.

— Mi az? kérde a tanár. Hát a feladvány?

— Az már készen van ... ezt ... ezt csak ugy időtöltésből rajzolgatom.

— Hadd lássam.

Katinka szerette volna eldugni a rajzot, de a tanár már kezébe kapta és meglepetve nézte.

— Nagyon csinos, mondá. Szeretném, ha a feladványokat is mindig ilyen szépen, gondosan készítenéd.

Katinka nagyon megörült, hogy a várt pirongatás helyett dicséretet kapott. De még nagyobb lett öröme a leczke után, mert meghallotta, a mint a szomszéd szobában a rajztanár épen e kis esetről beszélt az igazgatónővel.

— Az a Katinka nem közönséges tehetségű leány, mondá a tanár. Nem is hittem, hogy ilyen ügyes. Eddigi rajzai is csinosak voltak, de ez határozott tehetségre mutat. Ezentul nagyobb figyelemmel fogom kíséni.

Katinka titkos büszkeséggel ment haza.

— Szegény jó nagyapa mindig mondta, hogy én nagyon eszes és ügyes vagyok, szólt magában. Emlékszem, többször meglestem, mikor apácskával beszélgettek és mindaketten azt mondták, hogy én nem vagyok olyan közönséges gyermek. Most a tanár is azt mondta. Csak azt szeretném tudni, mire van nekem nagy tehetségem?

(Folytatása következik.)

A KÁNYA ÉS AZ EGEREK.

— Mese két képpel. —

MEZŐ szélén, sűrű bozót közt tanyázott két mezei egérke. Jó dolguk volt egész nyáron át, kedvökre gazdálkodtak a buzavetésben, telehordták téli kamarájokat, nem kellett félniök, hogy megéheznek, ha majd beköszön a zord idő s hó borítja a földet, nem lehet kint sétálgatni. Az egyiknek már kedve is lett volna bevonulni a téli szállásra és pihenni; de pajtása nem egyezett belé.

— No persze, majd elbuvunk, mikor még olyan szép az idő! Találunk még ott a mezőn holmi elszóródott magot bőven.

— Igen ám, de most veszedelmes ott sétálgatni. A vetés le van tarolva, kopár a mező, könnyen meglát valamelyik ellenségünk.

— Attól ugyan nem félek. Nincs közel semmi veszedelem és ha volna is,

gyors lábunk van, hamar beszökünk ide a sűrűbe. Itt ugyan reánk nem talál senki.

— De hátha mégis meglepnek?

— Dehogy lepnek! Körülnézünk s ha gyanusat látunk, hát visszatérünk. Tegnap este itt egészen közel egész halmaz buza-

szemet
embere
lakomá

E
másik
heti, h
tása e
volna
C
körül

itt me
kár le

eszökö
lebege
szállon
meivel
egérké

—
Csak f
látnak
mehet
A
pillant
meg,

szemet láttam. Aratáskor szórhatták el az emberek. Én ugyan nem mondok le a jó lakomáról.

Ez a kilátás nagyon csábította a másik egérkét is. Már azt csak nem tűrheti, hogy a jó friss buzaszemecskét a pajtása egymaga szedegesse föl. Az nem volna igazság, osztozniok kell.

Ovatosan kibújtak a bozót alól és körülnéztek.

— No lásd, szólt az előbbi. Nincs itt messze földön senki, semmi. Ugyan kár lett volna visszariadni.

— Csakugyan igazad van. Pedig az öregeim, emlékszem, mindig intettek, hogy ilyenkor nagyon kell vigyázni.

— Oh, az csak afféle öreges félnékenység. Mi fiatalok nem ijedünk meg olyan könnyen.

Neki fogtak a lakmározásnak. Ugy bele merültek, hogy többé föl sem tekintettek, mindegyikök csak arra törekedett, hogy mentül többet kapjon be a jó buzaszemekből. Torkosságuk mindent elfelejtetett velök.

Pedig ugyanesak jó lett volna, ha

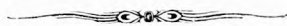
eszkön járnak, mert a veszedelem már lebegett a fejök fölött. Egy éhes kánya szállongott fent a magasban s éles szemével prédát keresett. Meg is látta a két egérkét.

— Épen jó volna ebédre, gondolá. Csak föl ne tekintenének, mert ha meglátnak, befutnak a bozót alá, oda nem mehetnek utánok.

A mohón torkoskodó egerek nem pillantottak föl és csak akkor rezzentek meg, mikor hirtelen valami fenyegető

subogás hallatszott. Ekkor föltekintettek s szörnyü rémülettel látták, hogy a kánya csap le reájok. Futottak volna, de már későn volt, a kánya mint a villám csapott le s az egyiket csőrével a másikat karmával ragadta meg, aztán mind a kettőt fel-falta, miközben így szólt.

— Vigyázatok volna jobban. Nagyobb volt bennetek a mohó torkosság, mint az okosság s a ki nem hallgat észére, magának tulajdonítsa, ha eléri a veszedelem.

A GÓLYA FIA.

— Haraszti, szeptember 8. —

ELMULT már a kedves nyár
Sárgul a fa levele —
Vándor fecske és a gólya,
Háztetőknek hű lakója
Messze utra költöze.

Hogy a gólyánk elrepült:
Észrevétlen fészékben
Egy kis golya-fit hagyott fönny,
Elfelejtve háztetőkön
Elhagyatva teljesen. —

Már szegényke árva volt.
Félve nézett ott körül,
Várva-várta, vágyva vélte,
Hogy szülői jönnek érte
S ő velök majd elröpül.

Ah, hiába várt szegény;
Nem jött érte senki már, —
Nem jött többé senki érte
S végre . . . éhen halt szegényke
S kiszenvedt a kis madár.

Ő is messze elröpült,
Messzebb mint a többiek —
Amazok még vissza térnek,
De ő partján egy kis érnek
Mindörökre szendereg.

Torkos Béla. *)

*) Torkos László jeles költőnknek fia. Apjára is vall. E csinos kis költeményét biztatásul közlöm. Tíz év múlva a másodikat mint — úgy reménylem — akkor már képzett írótól. F. b.

AZ APAI ÖRÖKSÉG.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

MIKLÓS oda tekintett; eddig maga sem vette észre — az íróasztal fejeje volt az; az ócska, korhadt asztal a benyomult vizár elsodorta. Miklós borzadva gondolt rá, hogy ha az asztal összetört volna, mikor ő ráugrott, nem csak a térképes szekrényke, de ő maga is nagy veszélybe jutott volna. Valószínű, hogy az erős ugrás az asztal széttörését elősegítette.

— De most segíts, Erzsikém, ezt a szekrényt fölvinni; én igen fázom, szólta Miklós.

— Jaj Istenem, Miklós, kiáltá Erzsi megijedve; milyen sápadt vagy!

Előjött Köviné is, aki az utolsó szavakat hallotta. Megtudván, mi történt, Miklóst rögtön karjaira vette és vitte őt, mint valami kis gyermeket, az erdész vendégszobájába, melyet a jó öreg a család hálószobájának rendezett be. Itt Miklóst lefektették, dörzsölték, s a hideg fürdő kellemetlen hatása csakhamar elmúlt, úgy hogy Miklós csöndesen elszunnyadt.

Több órai alvás után ébredt föl a kakas kukorékolására, s miután azt minden reggel hallotta, azt gondolta, hogy reggel van és hogy mind az, a mi eddig történt vele, csak álom volt. Mégis feltűnt neki, hogy a kakast most nem az udvaron, hanem a padlásról hallotta kukorikolni. Megdörzsölte szeméit és szétnézett. Látta, hogy idegen szobában van; jöttek testvérei is örvendve, hogy Miklós ismét vidám; előhitták mindjárt jó édes anyjukat és az erdészt, kik aggódtak,

miatta, Miklós pedig kijelentette, hogy nincs egyéb baja, mint hogy igen éhes. Föl is kelt rögtön, hogy a készen tartott ebédet elköltse. Az erdész egy üveg bort is hozott, úgy gondolván, hogy ma mindnyájoknak szükségök van egy kis erősítőre. Miklós aztán elbeszélte, hogy mentette meg térképeit, testvérei pedig neki mondták el, mint hozta elő az erdész bácsi kosárban a tyukokat. Sok fáradságba került az neki, mert a nyugtalan röpkedő szárnyasokat egyszerre nem is hozhatta el, nem fértek a kosárba, kétszer kellett a veszélyes utat megtennie és így a mentés oly sokáig feszült várakozásban tartotta a testvéreket, hogy Miklós kiabálását senki sem hallhatta, mert mindnyájan a hátsó szobában voltak.

Az egészen új, szokatlan élet, a gyermekeket eléggé elfoglalta az első napokban, úgy hogy nem is igen gondoltak az általános veszedelemre. Volt mit tisztogatni, rendezgetni, s az öreg erdész, kinek kényelme nagy részét föl kellett áldozni, egyáltalában nem vette ezt rossz néven; ellenkezőleg a családdal, mellyel különben sem nagy szobájában összeszorult, igen kellemesen érezte magát. Mindenben tudott tanácsot adni, segíteni; csinált kanalakat, villákat, melyeket fölhozni elfelejtettek. Miklós minden munkánál hűségesen segített, de a többi gyermeket is el tudta foglalni a jó erdész s egy egy tréfa, adoma elbeszéléssel jó kedvben is tartani. Sokszor ott álltak a gyermekek az ablaknál, hol szemek előtt új képek tárultak fel. A máskor szép zölden viruló völgy, melyen át kevéssel előbb a patak, mint ezüst szalag kigyózott, végte-

lennek látszó tengerré változott, melyből csak a fák lombkoronája, és a háztetők látszóttak ki. Deszkák, gerendák, összetört palánkok, kerítések, mindenféle butorok usztak a vizen. Csónakok jöttek-mentek, hogy a szükségben szenvedőknek segílyt nyújtsanak. A csónakosok házról házra jártak és a közeli város lakosai által küldött élelmi szereket osztották ki. Minden ház előtt megszólalt a sip, a benlevők előjöttek és kenyeret, sőt és egyebet annyit kaptak, hogy nem kellett éhségtől félniök. A mi kis családunk is kapott ily módon húst és kenyeret, a mire éppen szükségök is volt, mert ez már egészen elfogyott a háznál; szükségét azért különben sem szenvedtek volna, mert a lisztkészlet még sokáig tartott s a tyukok is adtak naponként néhány tojást.

A napok eleinte eléggé gyorsan multak, de midőn egy hét elmúlt, még mindig egy talpalatnyi szárazföldet sem lehetett látni, ez már egyiknek sem tetszett.

A kakas torkaszakadtából kukorékolt a padlásán és hívta a tyukokat a szabadba. Hogy ne vágyott volna kifelé az ember maga is! Magának a csónakosnak sem volt már többé olyan jó kedve és ereje, mint eleinte, a gyermekeket pedig a jó erdésznek legjobb adomái sem bírták többé nevetésre indítani.

Egy reggel azonban Miklós az ablakhoz lépven, örvendező hangon kiáltott fel:

— Hála Istennek, látom a Molnár szomszéd ólját, a mi rózsafáinkat is, a kert ülökéit is!

Kis testvérei mind kiugráltak az ágyból örömben, hogy a régi ismerős tárgyakat, melyeket oly rég nem láttak,

viszontláthassák. Minden bokrot, minden követ, mely a vízből kiemelkedett, hangos kiáltással üdvözöltek s ujjongtak, midőn Erzsike a messzeségben egy kis zöld pázsitot fedezett föl, mely mint zöld bársony szőnyeg terült el az iszapos föld felett.

A gyermekek minden órában új meg új fölfedezéseket tettek és végre — óh kimondhatatlan öröm! — az oly kietlenné vált, elhagyatott országon egy lovas kocsi közeledett.

Mily régen láttak ilyet! Kavicsot hordtak szekereken az országra, hogy ismét járhatóvá legyen. Nem sokára mind több-több embert lehetett látni, kik a kertekben és udvarokban dolgoztak s végre Köviné is előkereste a legnagyobb és legjobb karban levő csizmákat, hogy a már alig visszatartható gyermekeket a kert és udvar mély iszapjára fölfegyverezze. Nagy zsvajjal, örömkialtással rohant le a lépcsőkön a kis sereg s Miklós vezetése alatt egy nagy homokdombhoz siettek, mely az udvarra volt hordva. Taligával, lapáttal, gereblyével a kert utjain és az udvaron szétszörták s miután egy óráig mindnyájan derekasan dolgoztak, ismét járni lehetett mindenütt.

Most tünt ki igazán, mennyi kárt okozott az árvíz. Az udvar falkerítése nagy részt szét volt rombolva; a kert kerítését elvitte a víz, a ketreczeket szintén és még sok fából való szerszámot, mely az udvaron feküdt. Lehetetlen volna mindent elszámolni, mily nagy és sok volt a kár, s mire lett volna szükség a legsürgetőbben. Erzsike szomorú arccal állott a kert elpusztult virágágyai előtt; a víz

Buósdri. (Lásd a 207. lapon.)

mely a talajt egészen kimosta, oly könnyö-
rületlen volt, hogy a szép virágokat,
Erzsike kedvenceit is elragadta. Az erő-
sebb gyökerű növényekből is kevés maradt
és csak néhány bokor örült még az
életnek.

— Ne busulj, Erzsikém, szólt Mik-
lós a szomorkodó leánykához; van nekem
még egy egész fiók virágmagom: viola,
rezeda, s szép tarka balzsamina! Csak
dolgozzunk szorgalmasan, forgassuk a
földet, hogy kiszáradjon, akkor néhány
nap mulva ismét vethetünk és egy hónap
mulva ismét szép és virágzó lesz minden.

— Így! Ezt már szeretem! kiáltott
föl az erdész; ne csüggyesszük le szárnya-
inkat, hanem dolgozzunk szaporán! A
munkával jár az Isten áldása!

Ünnepies, a gyermekekre nézve
emlékezetes nap folyt le az iskolában is,
midőn a tanítás ismét megkezdődött. A
tanító minden gyermeket megcsókolt s
miután istentiszteletet tartottak, meg-
ható éneket és imát mondván, a tanító
hosszabb beszédben adta elő, mily nagy
hálával tartoznak Istennek, hogy ilyen
nagy veszélyben, mely rájuk oly roha-
mosan jött, senkinek az élete sem esett
áldozatul. A halász, aki reggel különösen
korán akart menni szokott foglalkozására,
még az éjjeli őr nagy szolgálatokat telje-
sítettek, nem nyugodván addig, míg a
lakosokat minden házban föl nem költöt-
tek és mentő eszközöket nem hoztak.

— Ebből, mondá a derék tanító, meg-
tanulhatjátok, kedves gyermekeim, milyen
szép dolog az, ha mások javáért szíved-
lélekkel áldozunk. Mindenki, aki igazi
emberszeretetet hordoz szívében, találhat

egyszer alkalmat, hogy felebaráti érzel-
mét kimutassa. Azután szívökre kötötte,
hogy épen most, midőn jó szüleik annyit
szenvedtek, s a nagy csapás miatt sokan
gonddal is küzdenek, mennyire jónak, enge-
delmesnek kell lenniök, hogy kevéssel meg-
elégedvén, szüleik helyzetét könnyítsék, sőt
nélkülözéseket is készek legyenek eltűrni.

A lecke után a gyermekek elbeszél-
ték egymásnak, mi történt velök az árviz
alatt. Mennyit hallhattak Miklós és Er-
zsike az árviz történetéből, mely másokra
nézve sokkal érzékenyebben sujtó volt,
mint ő reájok. Hánynak elveszett ökre
lova, tehene! Hány ember forgott élet-
veszedelemben! Midőn Erzsi elbeszélte,
mily szerencsésen mentette meg az erdész
bácsi az ő kakasukat és a tyukokat, három
vagy négy kis leány sirva beszélt, hogy
az ő tyukjaik, csibéik odafultak. Sokan
addig, míg a városból élelmiszert nem
kaptak, éhséget is szenvedtek. Ekkor lát-
ták be csak Miklós és Erzsike igazán,
hogy jó édes anyjuk és a becsületes öreg
erdész mily okosan, előrelátólag gondos-
kodtak ő róluk.

De minden gondoskodás mellett is
megszaporodott a Köviné gondja, a mi
nem került el az értelmes Miklós figyel-
mét, úgy hogy ez nap első iskolai estéjén
sokáig nem tudott elaludni. Ekkor hal-
lotta, a mint az oldalszobában, melynek
ajtaja nyitva volt, édes anyja a jó erdész-
nek szomoruan panaszolta mennyire aggó-
dik azon, mikép kell házat újra rendbe
hozni, kijavítani, ha azt nem akarja, hogy
az egész épület beomoljék. Utolsó megta-
karított fillérét is föl kell áldoznia. Az
erdész így felelt:

— Ugy hiszem ez már csakugyan nyomasztó szükség ideje. Ön maga mondta, hogy csak ilyen nagy szükség bírhatná rá arra, hogy néhai férjének értékes, művészi kivitelű térképeit eladja. Valódi szerencse ujjmutatása, hogy azokat Miklós a minap megmentette. Mivel a helyzetök igazán nyomasztó, hiszem, hogy a sógorom, a könyvárus nagyobb árt fog adni érttök és így kap ön annyi pénzt, mellyel a legégetőbb szükségektől megmenekedhetik.

— Nekem is jutott ez eszembe, viszonzá Köviné megindúlt hangon; de nem bírom magamat rászánni, hogy gyermekem az ő legkedvesebb tulajdonát feláldozza? Tudja-é, hogy Miklós e térképeket élete veszélyeztetésével mentette meg, jelölül, mily becsesek azok neki? Elvegyem tőle ezt az oly nehezen megmentett drága emlékű kincsét? Nem, nem tehetem!

Ekkor hirtelen feltárult az ajtó és Miklós állott édes anyja előtt.

— Miklós ismeri anyja helyzetét, erdész bácsi! szólt ragyogó szemekkel. Édes jó anyám, tudod, atyám utolsó szava az volt, hogy legyek a te gyámolod! Gyakran gondoltam már arra, hogy mikép tehessem azt, de most tudom: szívesen odaadom a térképeket!

— Kedves jó fiam! kiáltá Köviné, a karjait kiterjesztve és Miklóst megölelve. Az öreg erdész pedig így szólt:

— Derék fiu vagy Miklós, így kellett cselekedned! Azt tetted, a mit jó atyád kívánt tőled és tudom, van is e fölött nagy öröme az égben! Én is segítek neked ebben a dologban. Holnap Molnár szom-

széd korán reggel a városba megy, hogy gyermekeit haza hozza; ajánlotta nekem, hogy kocsikázzak be vele. Helyettem te mehetsz. Elég okos, értelmes fiu vagy, elfogod tudni intézni ezt a dolgot.

Másnap reggel kilencz óra tájban kocsi állt meg a szomszéd városban a »Horgony«-hoz czimzett vendéglő előtt. Jómódu falusi gazda és egy piros arczu, ragyogó, szép szemü fiu ugrott le a szekérről. A fiu, miután leszállott, szekrénykét vett le a hátulsó ülésről.

— Most Isten veled, Miklós! mondá a nyájas képü gazda, kezét nyujtván a fiunak; derék fiu vagy, nagyon jól mulattam veled az uton. Ha elvégezted dolgodat, jőjj ide vissza, délután pontban öt órakor indulunk haza. Jól jegyezd meg ezt a házat, hogy el ne tévedj. Nézd czimerének kedvező jelentősége van, horgony; ez reményt jelent.

Ezzel a derék ember megrázta Miklós kezét, ez viszont nyájasan köszönte meg Molnár uram szívességét, azután bátran neki indult a fő-utcának.

Igen, a remény volt az igazán, mely őt arra bátorítá, hogy legkedvesebb emléktől megváljon, a remény, hogy szeretett jó anyjának vigaszt nyujtson! Ma reggel anyja még egyszer megkérdezte tőle, nem bánta-e meg, a mit tegnap ígért? De Miklós állhatatos maradt és készült utra a városba. Ekkor a jó anya kiválasztotta a két legszebb térképet a sok közül és azokat eltette.

— Maradjon ez a kettő számodra emlékül! Senki sem fogja azokat tőled elvitathatni, mondá örömmel.

(Vége következik.)

HORGÁSZAT.

(Képpel a czimlapon.)

PATAK partján üldögélek
Már egy hosszú órája;
Horgom kivettem; bár csak
Akadna hal reája!

Meg-megrándul a zsinégem,
Legyéhez egy hal kapott; . . .
De csak megint elszabadult,
S helyén örvény kavarog.

Nem is hal volt, csak halacska,
Örvényke csak s nem örvény;
De türelmem még sincs fogytán,
Győzöm türelemmel én.

Hopp! . . már van egy, s lesz még több is,
Fürtösödik zsinégem,
Örzsé néni majd megsüti
S én jóízűn megeszem.

AZ ERDEI KIRÁNDULÁS.

— Beszélyke, képpel. —

LÉGEDETLENÜL, duzzogva ment aludni a kis Andor, de még Évike is. Hogy is ne, mikor olyan nagy igazságtalanság történt velök! Halották a vacsoránál, hogy mamáék holnap a szomszéd néniékkal, bácsiékkal nagy kirándulásra mennek az erdőbe, a szép Saskő sziklához, mely az ablakból is látszik; mikor pedig Andor mondta, hogy ő is megy, az apa azt felelte:

— Nem, fiacskám, ti itthon maradtok. Nem bírnátok el azt a fáradságot, mert ott nem lehet ám kocsikázni, hanem gyalogolni kell órákig. Az nem nektek való.

Andor és Évike bizonyítgatták, hogy ők bizony bírnak gyalogolni, de az apa nem tágitott, s még csak annyit mondott:

— Nem lehet, már mondtam. Nem is szükséges, hogy a gyermek mindazt tegye, a mit a nagyok. Menjetek aludni.

Elmentek, le is feküdtek, de aludni bizony nem aludtak, hanem Andor egyszerre megszólalt:

— Évike, alszol?

— Nem én. Mit akarsz?

— Hát . . . ugy-e, az borzasztó, hogy minket holnap nem visznek magukkal!

— Persze hogy borzasztó, nagyon borzasztó. Fogok is sirni holnap egész nap, tudom.

— Én nem fogok sirni. De ha bened csak egy csöpp bátorság volna, hát akkor én tudnám ám, mit csinálnánk.

— No mit?

— Hát csak azért is kimeennék oda, a hova ők. Nem lehet eltéveszteni, azt a magas sziklacsucot innen is látni, egyenesen neki indulunk az erdőn keresztül és egyszerre csak ott leszünk. Ugyancsak bámulnának, tudom és nem mondanák többé, hogy nekünk nem való az ilyen szép kirándulás.

— Jaj de jó volna! Csakhogy az öreg Zsuzsi nem fog elereszteni.

— Oh, attól nem félek. Magunk leszünk itthon, a kertbe megyünk, Zsuzsi azt fogja hiálni, hogy ott szaladgálunk, mi pedig az alatt a hátsó ajtón szépen kiosonunk és csak azért is ott fogunk ebédelni mamáékkal az erdőben.

— Nagyon jó lesz, szólott Évike. Csak el ne áruljuk magunkat. Most aludjunk, hogy holnap ne legyünk álmosak.

Ezzel el is aludtak, mintha valami dicséretes tervet főztek volna ki. És másnap, mikor az öreg Zsuzsi egyszer utánok

nézett a kertben, már csak hült helyöket találta. Andor és Évike ekkor már messze kint jártak, túl a nagy réten, bent az erdő-

ÉVIKE SIRT, ANDOR KIÁLTOZOTT . . . (Lásd a 207 lapon.)

ben. A kis Évike eleinte félt, de csakhamar nekibátorodott, mikor látta, hogy nem történik semmi baja. Hol egy-egy tarka pillangót kergettek, hol ritka vadvirágot szedtek, majd a fákon függén szökdecéslő mókusokat bámulták s nagyon szépnek találták a sűrű árnyas erdőt. Néha egy-egy nyulacska is elvágatott a távolban.

— Ha eszembe jutott volna, elhöztem volna az apa puskáját, lőttem volna valami vadat, szólt Andor nagy vitézül.

— Jaj, de hátha elsült volna a puská! felelt Évike.

— Oh te kis együgyü! Hát persze hogy elsült volna! Hiszen másképp hogy lehetne meglőni a nyulat?

De Évike nagyon félt a puskától és titokban örült, hogy a vitéz Andornak otthon nem jutott eszébe az efféle.

Már két vagy három órája gyalogoltak s egy nagy mogyorófabokorhoz értek, mely tele volt érett mogyoróval.

— Szedjünk egy kis mogyorót, szólt Évike.

Szedtek és leültek a bokor tövébe, aztán ropogtatták a mogyorót. Az igazat megvallva, nagyon megéheztek a nagy sétában, de meg el is fáradtak, csakhogy ezt egyik sem merte megvallani. Jó ideig ültek ott és sehogy sem akarózt mozogni; de hát végre mégis csak indulni kellett, mert a nap már magasán állt.

— Azt hiszem, most már nemsokára ott leszünk, biztatta Andor magát is, Évikét is. Majd fognak csodálkozni. Persze, azok az öregek azt hiszik, hogy mi semmit sem tudunk. Mindig csak azt mondogatják: ez nem szabad, az nem sza-

bad, nem illik, nem neked való! Oh, az olyan unalmas.

— Persze, nagyon unalmas, bizonygatá Évike.

Mikor elindultak, kissé meg voltak akadva. Merre menjenek? Innen az erdő közepéből, hol egyik hegyesűcs eltakarta a másikat, nem lehetett többé látni azt a nagy sziklát, melyhez apáék kirándultak.

— Hm, nem tudom, merre menünk... ha apácska itt volna, ő bizonyosan tudná, gondolta Andor.

De csak gondolta, hangosan nem mondta, mert saját maga előtt is röstelte. Hiszen csak épen most mondta, hogy tud ő annyit, mint azok az unalmas öregek. Inkább megindult jó szerencsére, egyenesen előre.

Megint mentek hosszú ideig, de mind lassaban, kivált a szegény kis Évike már alig bírta emelni a lábát. Az erdő pedig csak nem akart véget érni, mindig egyforma volt, mintha mindig egy helyben járnának. Utnak, ösvénynek sem volt semmi nyoma.

— Andor, én nagyon szomjas vagyok, szólt Évike egészen eltikkadva.

— Magam is... de sehol sem látok forrást.

— Oh... csak itt volna mamácska is, ő bizonyosan tudna segíteni.

De hát a mama nem volt ott, Évike és Andor pedig úgy elfáradtak, eltikkadtak, hogy végre már éppenséggel nem bírtak tovább menni, ledőltek a földre. Ekkép pihenni csak pihenhettek, de valami egyéb is kellett volna, — egy kis ebéd. Olyan éhesek voltak, mint a farkasok. Évike sirva fakadt kinyájában.

— Óh, nem jutunk mi el soha mamáékhoz! Pedig dél már rég elmúlt, nézd a nap már lefelé száll.

Andor maga sem hitte többé, hogy eljutnak oda, a hol a mamáék vannak. Azt sem tudta, merre menjenek tovább, hol vannak. Most már mindegy lett volna, akárhová, csak kijutnának ebből a nagy erdőből. Évike azonban mozdulni sem akart, annyira fáradt volt. Andor aggódva mondá:

— Itt nem mararadhatunk Évike... mindjárt este lesz... hogy töltjük itt az éjszakát?.. Hátha még valami farkas is meglep? Igyekezniünk kell, hogy kimekéljünk.

A farkas említésére fölugrott Évike, összeszedte erejét és megindultak mindketten szomoruan, titkon, tele nagy bűnbánással. Évike sirt, Andor egész erejéből kiáltozott, hogy ha valaki talán itt jár az erdőben, segítsen rajtuk. (Lásd a képet a 205 lapon.)

Sirdogálva, kiáltozva ballagtak sokáig. A nap már leszállt, a sűrű erdő sötét lett s a két kis kalandor ijedelme perczről perczre nőtt. Most már mindketten kiáltoztak s közel voltak a végső kétségbeeséshez, mikor egyszerre egy öreg ember termett előttük. Az erdőkerülő volt ez s mikor megtudta, hogy jártak a kis bolyongók, így szólt:

— Azt ugyan nagyon rosszul tették, hogy így megszöktek hazulról. No de szerencse, hogy rám találtak. Haza most már nem vihetem, mert az nagyon messze van és látom, hogy alig birnak a lábukon állani. Hanem a kunyhóm itt van közel, ott meghálnak s reggel haza vezetem.

Andor és Évike most már ennek is örültek és örültek a fekete kenyérnek is, melyet a jószívü kerülő adott nekik. Ez bizony nem volt olyan pompás ebéd, amilyenre számítottak, de nagy éhségökben már szinte a követ is megrágták volna.

A nagy gyaloglástól még másnap is fájt a lábuk, pedig még órákig kellett gyalogolniok, hogy haza jussanak. Évikét végre ölebe vette a kerülő és így aztán szégyenkezve, tönkre fáradva haza értek.

Hogy otthon milyen nagy volt a szánom-bánom, azt inkább el se mondom. De az bizonyos, hogy Andor és Évike soha sem vállalkoztak többé olyasmire, a mit az apa megtiltott.

B U J Ó S D I.

(Képpel a 201—202. lapokon.)

Mama.

*I*TT vagyok édes, de nem látsz,
Ha keresel, majd rám találsz.

Katicza.

*É*n buvok el, édes mamám,
Te keresel, te akadsz rám.

*

*E*gymás elől elrejtőznek,
Lesik egymást, lopva néznek;
A rejtekből kisuhannak,
S újra-újra elrohannak,
Végre egymást meglelik —
És kaczagva, édes szókkal,
Finom bókkal, ezer csókkal,
Egymást meg is ölelik.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP“ XXV. köt. 11-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„A hány ház, annyi szokás.“

Helyesen fejtették meg: Detsinyi Henrik, Behr Dezső, Országh Iona, Paula és Aladár, Ghyczy Eliz, Zuber Ferencz, Biermann Szidi, Etel és Gyula, Kudelka Etelka, Kardos Irma és Malvina, Schmidl Miklós, Pintér Terézia, Grossmann Malvina, Julcsa és Berta, Oláh János, Révay Tibor, Mizner Matild, Molecz Béla, Fligl József, Schulhoff Béla és Albert, (letépett fellapra nem illik írni s inkább a levél legyen rendes, mint a boríték olyan czifra, minőben ti küldtétek. F. b.), Feuermann Kornél, Mojsisovics Vilmos, Hatala Györgyike (sajátkezű írást kívánok F. b.), Szeszler Lajos, Farkas Elza, Friedmann Erzs, Ofner Irma és Szidónia, Balogh Margit és Rózsika, Szüsz Ilon és Ernő, Diamant Helénke, Kaufmann Bert, Csígó Aranka, Pleszky Gizuska, Rácz Zoltán, Grosz Frigyes, Szokolovits Iván, Böhm Emil, Graus Aladár és Róbert, Ofner Szeréna, Szabó Ilonka, Dirnbach Emilia és Malvina, Práger Ilka, Emma és Gyula, Fischer Kornelia és Juliska, Varga Eliz (olvasd el, amit Schulhoff Bélának és Albertnek izentem; leveledet a virágnál jobban díszítette volna, ha tépett alját lenyírod; jó ízlésű ember mindig esinos, tiszta levelet küld. F. b.), Matlekovics Róza (az előbbi izenet neked is szól F. b.), Gut Izsa, Krausz Berta és Tilda, Rehák Mihály, Wallerstein Laura és Margit, Berkovits Irma és Selma, Hecht Jozefa (hiányosan), Halbrohr Ilonka, Tutsek Irma, Strausz Margit és Nellike, Csauz Jenni, Aldor Lajos, Zsolnay Irma, Deutsch Zsiga.

A »Kis Lap« XXV. köt. 10-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Szüsz Ilonka, Kaufmann Bert, Graus Aladár és Róbert, Wallerstein Laura és Margit, Berkovits Irma, Hecht Jozefa, Halbrohr Ilonka, Bürger Berta.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Sárközy Andris. Ha sietsz, a majmokat még kívül lelheted az állatkertben. De nem sokára téli szállásukra vonulnak. — **Tutsek Irma**, Kár, hogy az a rakoncátlan fiú megrontottaszünidei örömetet s még sajnálatosabb jóédes atyád betegeskedése. Az említett művecskéket küldjed be s én őszintén fogom elmondanirólok a véleményemet. — **Eppinger Izidor**. Nyiregyházán én még sohasem fordultam meg; de igenis jól láttad, hogy a nyáron Heidelbergában voltam a

gyönyörű romok közt. Magam is sajnálom, hogy meg nem szólítottál, ha fölismertél. — **Schlesinger Izidor**. A fölvetett tárgy igen is alkalmas a parabolára; valamint hogy irtak is már számos példát az óráról. A te művecskéden is látszik a jó megfigyelés, de egészben véve sokkal hiányosabb, semmint közlésre még alkalmas volna. De idővel válhatik belőled.

Jótekonyság.

A Szüsz Karolina által a Halmi árváinak gyűjtött s a »Kis Lap« legutóbbi számában kimutatott 12 frt 20 kr. összegre egyenkint adakoztak: Dr. Déry Károlyné 1 frt., Dr. Déry Károly 1 frt., Krausz Albert 1 frt., Pozsonyi Szidónia 50 kr., Déry Adolf 50 kr., Szüsz Ilon és Ernő 1 frt., Riesz Béla 1 frt., Dr. Löwenstein Henrik 50 kr., Szerelmy Antal 50 kr., Szüsz Adolf 1 frt., Szüsz Ferencz 1 frt 20 kr., Szüsz Ferenczné 50 kr., Krausz Heléna 1 frt., Abeles Ármin 1 frt., Schweiger Karolin 50 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ ama t. előfizetőit, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 frt 80 kr.
Egész évre 5 frt 60 kr.

Az előfizetések, (melyeknek elküldésére legczélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.